

KOMENTÁŘ DRUHÝ: POČÁTKY ČÍNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY

ÚVOD

Podle knihy *Vysvětlení jednoduchých a analyzování složitých znaků* (*Šuo-wen T'ie-c'*) autora Sü Šena (zemřel r. 147) tvoří tradiční čínský znak označující „stranu“ nebo „gang“ („bandu/tlupu“) dva kořeny, které obsahově odpovídají významům slov „podporovat“ nebo „obhajovat“ a „temný“ nebo „černý“. Spojíme-li tyto dva kořeny, tento znak znamená „podporovat temnotu (zlo)“. Pojem „strana“ nebo „člen strany“ (který lze vyložit také jako „banda“ nebo „člen bandy“) nese hanlivý význam. Konfucius řekl: „Ušlechtilý člověk je hrdý, ale neuchyluje se k násilí, je společenský, ale není na ničí straně.“ Výklad tohoto znaku v Konfuciových *Hovorech* praví, že gang (stranu) utvářejí lidé, kteří si navzájem pomáhají utajit své zločiny a dělat špatné věci. V čínské historii se politické kliky často nazývaly „pcheng tang“ (tajné spolky). V tradiční čínské kultuře jde o synonymum pro „bandu lotrů“ a používá se k označení někoho, kdo se paktuje pro sobecké účely.

Proč se komunistická strana objevila a chopila moci právě v současné Číně? Čínská komunistická strana (ČKS) neustále lidem vštěpuje přesvědčení, že jí byl svěřen historický úkol, že si ji zvolili lidé a že „bez ČKS by neexistovala nová Čína“.

Vybrali si lidé Čínskou komunistickou stranu ze své vlastní iniciativy? Nebo se snad komunistická strana zformovala sama od sebe a přinutila čínský lid přijmout její vládu? Odpovědi musíme hledat v historii.

V období od pozdní vlády dynastie Čching do raných let období republiky (1911–1949) zažila Čína velké otřesy a rozsáhlé pokusy o vnitřní reformu. Čínská společnost prožívala zmatečné a bolestné období. Mnoho intelektuálů a lidí se vznešenými ideály chtělo zemi a její lid zachránit, ale uprostřed národní krize a chaosu jejich úzkost rostla, vedla zprvu ke zklamání a pak k úplnému zoufalství. Stejně jako lidé, kteří se v době nemoci obrátí na jakéhokoli dostupného lékaře, hledali řešení mimo Čínu. Když selhal britský i francouzský způsob uspořádání společnosti, obrátili se na cestu, kterou po roce 1917 zvolilo Rusko. Dychtiví úspěchu neváhali předepsat společnosti ten nejkrajnější lék v naději, že se Čína brzy vzbudí a zesílí.

Hnutí 4. května roku 1919 bylo dokonalým odrazem tohoto zoufalství. Někteří lidé obhajovali anarchismus, jiní navrhovali svrhnout Konfuciovu doktrínu a ještě další chtěli rozvinout v Číně cizí kulturu. Stručně řeče-

no – odmítali tradiční čínskou kulturu a stavěli se proti konfuciánskému učení střední cesty. Toužili si zkrátit cestu k prosperitě a obhajovali ničení všeho tradičního. Na jedné straně neměli radikální členové hnutí způsob, jak sloužit zemi, a na stranu druhou pevně věřili ve své vlastní ideály. Měli pocit, že svět, ve kterém žijí, jim neposkytuje naději, a věřili, že pouze oni sami mohou najít správný klíč k budoucímu rozvoji Číny. To vedlo k vášnivému přesvědčení o nezbytnosti násilné revoluce.

Různé zkušenosti těch či oněch skupin vedly k rozmanitým teoriím, principům a cestám. Nakonec se jedna z těchto skupin setkala s představiteli Komunistické strany Sovětského svazu. Myšlenka „násilné revoluce k uchopení politické moci“ vzešla z marxisticko-leninské teorie. Rezonovala ve znepokojených myslích těchto lidí a vyhovovala jejich požadavkům na záchranu země a jejího lidu. Tak se lidé tohoto přesvědčení navzájem spojili a představili Číně zcela cizí koncept – komunismus. Všichni zastánci komunistické vize (bylo jich celkem třináct) se zúčastnili prvního sjezdu Čínské komunistické strany. Později někteří z nich zemřeli, jiní odešli ze země, další pracovali pro okupační japonské síly, a stali se tak zrádci; někteří z komunistické strany vystoupili, aby se připojili ke Kuomintangu (Národní straně). Když v roce 1949 nastoupila Čínská komunistická strana k moci, z původních třinácti členů zůstal jen Mao Ce-tung a Tung Pi-wu. Není jasné, jestli si zakladatelé strany byli tehdy vědomi, že ono „božstvo“ (marxismu-leninismu), které přivedli ze Sovětského svazu, bylo ve skutečnosti jen zlým příznakem a že lék, který našli pro posílení národa, byl ve skutečnosti smrtelný jed.

Všeruská komunistická strana (bolševici, později známí jako Komunistická strana Sovětského svazu), která právě dotáhla do vítězného konce svou revoluci, byla posedlá touhou po Číně. V roce 1920 zřídil Sovětský svaz na Sibiři Úřad pro Dálný východ, pobočku Třetí komunistické internacionály (Kominterny). Úřad měl na starosti ustavení komunistické strany v Číně a v dalších zemích. V čele úřadu stál Sumilckij a jeho zástupcem byl Grigorij Vojtinskij. Spolu s Čchen Tu-siouem a dalšími začali připravovat založení Čínské komunistické strany. V červnu roku 1921 předložili Úřadu pro Dálný východ návrh na zřízení ČKS jako pobočky Kominterny. 23. června 1921 byla Čínská komunistická strana s pomocí dvou příslušníků Úřadu pro Dálný východ Nikolského a Maringa oficiálně zformována.

Komunistické hnutí bylo Číně představeno jako veliký experiment a už tehdy se strana povýšila nad vše ostatní – na své cestě měla snahu podmaňovat si vše. To přineslo Číně nesmírnou katastrofu.

I. ČKS ROSTLA NEPŘETRŽITÝM HROMADĚNÍM PODLOSTI

Zavést v Číně zlo pocházející odjinud, komunistickou stranu, zcela neslučitelnou s čínskou pětitisíciletou historií a tradicí, nebyl jednoduchý úkol. ČKS podvedla národ a vlastenecky naladěné intelektuály, kteří chtěli sloužit zemi na její cestě ke „komunistické utopii“. Aby vytvořila teoretickou základnu, nutnou ke zničení tradiční morálky a způsobu života, ještě více zdeformovala komunistické učení (už tak silně narušené Leninem). Takové teorie pak hrály určující roli při likvidaci všech, kteří byli v rozporu se zájmy ČKS. Strana přijala za svou průmyslovou revoluci, která zničila víru, stejně jako úplný ateismus komunistické ideologie. Z ní převzala i odmítání soukromého vlastnictví a leninské principy násilné revoluce. Také zdědila a nadále ve společnosti upevnila nejhorší aspekty předchozího monarchistického systému.

Napříč historií strany, od jejího založení přes získání a udržování politické moci, byla její zlá vůle čím dál silnější. Během svého vývoje uplatnila devět zděděných povahových rysů, které s sebou přinesl komunistický přízrak: zlo, klam, provokace, poskytnutí volné ruky společenské spodině, špionáž, loupění, boj, čistky a ovládnání lidí. Pokračující společenské krize jí umožnily tyto zlovolné charakteristiky naplno rozehrát.

PRVNÍ ZDĚDĚNÝ RYS: ZLO – PŘEVZETÍ ZLÉ FORMY MARXISMU-LENINISMU

Marxismus čínské komunisty zpočátku přitahoval svým vyhlášením o „použití násilné revoluce ke zničení starého státního aparátu a nastolení diktatury proletariátu“. Přesně v tom tkvěl kořen zla marxismu-leninismu.

Marxistický materialismus je založen na omezeném ekonomickém pojetí výrobních sil, výrobních vztahů a hodnotách nadbytku. Během počátečního nerozvinutého stadia kapitalismu pronesl Marx krátkozrakou předpověď, že kapitalismus zanikne a proletariát zvítězí, což je z hlediska

historické i současné reality omyl. Marxisticko-leninská násilná revoluce a diktatura proletariátu usiluje o politickou moc a nadvládu proletariátu. *Komunistický manifest* vztáhl historickou a filozofickou základnu komunistické strany k třídnímu konfliktu a boji. Proletariát se má za účelem uchopení moci „osvobodit od tradičních morálních a společenských vztahů“; učení komunismu je proto odjakživa v rozporu s veškerou tradicí.

Lidské povaze není násilí vlastní. Násilí dělá z lidí necitelné tyranu. Všude a ve všech dobách bylo součástí lidskosti zásadní odmítání toho, co předkládá teorie násilí komunistické strany. Jde o učení, které nemá obdoby v žádném předchozím historickém způsobu myšlení ani doposud známé filozofii či tradici. Komunistický způsob vlády teroru se snesl na zemi jakoby odnikud.

Čínská komunistická strana hlásá, že lidé mohou ovládnout přírodu a změnit svět. Na své ideály „osvobození všeho lidstva“ a „světové jednoty“ nalákala miliony lidí. Oklamala také mnoho Číňanů, zvláště těch, kteří byli rozčarováni podmínkami, v nichž žijí, a toužili po změně, kterou by zanechali ve společnosti svou vlastní stopu. Komunisté však zapomněli, že vysoko nad jejich hlavami jsou nebesa. Inspirováni přitažlivými, ale klamnými představami o „vybudování nebe na zemi“ pohrdali tradicemi a pohlíželi na životy ostatních svrchu, což nakonec ponížilo je samotné. Všechno to dělali se záměrem oslavit svými skutky stranu a získat si její úctu.

Komunistická strana předkládala svou fantaskní představu „komunistického ráje“ jako pravdivou a vyburcovala lidi, aby za ni bojovali: „Teď právo duní v jícnu temně a výbuch zahřmí naposled.“¹ V zájmu této zcela absurdní myšlenky přetřela strana svazky mezi lidmi a nebesy a odřízla životně důležité pouto, které Číňany pojí s jejich předky a národními tradicemi. Vyzývala lidi, aby svěřili své životy komunismu, čímž posílila svou schopnost páchat zlo.

DRUHÝ ZDĚDĚNÝ RYS: KLAM – ZLO MUSÍ LHÁT, ABY VYPADALO, ŽE JE SPRAVEDLIVÉ

Zlo musí lhát. Aby mohla Čínská komunistická strana využít pracující třídu, propůjčila jí tituly jako „nejpokrokovější třída“, „nesobecká třída“, „vládnoucí třída“ a „průkopníci proletářské revoluce“.

---

1 Z *Internacionály*, komunistické hymny. (přel. A. Macek a J. Skalák)

Když potřebovala rolníky, slibovala „půdu rolníkům“. Mao rolníky oslavoval a hlásal: „Bez chudých rolníků by nebyla žádná revoluce; odmítat jejich roli znamená odmítat revoluci.“² Když komunistická strana požadovala pomoc kapitalistické třídy, nazvala její příslušníky „spolucestujícími v proletářské revoluci“ a slíbila jim „demokratický republikanismus“.

Když byla komunistická strana Kuomintangem téměř vyhlazena, hlasitě naléhala: „Číňané nebojují s Číňany.“ Avšak co se stalo? Jakmile skončila válka s Japonskem, ČKS se plnou silou obrátila proti Kuomintangu a jeho vládu svrhla. Podobně krátce poté, co strana převzala kontrolu nad celou zemí, zcela odstranila kapitalistickou třídu a rolníky i dělníky proměnila v chudý proletariát.

Myšlenka jednotné fronty byla typickou lží Čínské komunistické strany. Aby vyhrála občanskou válku proti Kuomintangu, odchýlila se strana od svých běžných taktik a přijala „politiku dočasného sjednocení“ s třídami nepřáteli, včetně statkářů a bohatých zemědělců. 20. července 1947 vyhlásil Mao Ce-tung: „S výjimkou několika reakcionářských živlů bychom měli přijmout uvolněnější postoj vůči třídě statkářů..., abychom oslabili nepřátelské prvky.“ Nicméně poté, co ČKS získala moc, statkáři a bohatí zemědělci neunikli genocidě.

Tvrdit jedno a činit druhé je pro komunistickou stranu běžná věc. Když ČKS potřebovala podporu demokratických stran, naléhala, aby všechny strany „usilovaly o dlouhotrvající soužití, jedna na druhou dohlížely, byly k sobě navzájem upřímné a sdílely s ostatními projevy uznání či kritiky“. Když se však Čínská komunistická strana v roce 1949 chopila moci, odstranila každého „protistranického pravičáka“, který promluvil ve jménu demokracie. Kdo nesouhlasil nebo se odmítal přizpůsobit konceptům, slovům, činům nebo organizaci strany, byl odklizen. Marx, Lenin a vůdcové ČKS, ti všichni prohlašovali, že komunistická strana nebude sdílet svou politickou moc s žádnými jinými individualitami či skupinami. Od samého počátku s sebou komunismus přinášel ducha diktátorství. Čínská komunistická strana je despotická a povýšenecká. Nikdy společně neexistovala s žádnou jinou politickou stranou či skupinou v upřímném vztahu. Dokonce i během takzvaného „uvolněného“ období bylo soužití strany s ostatními nanejvýš aranžovaným představením.

---

2 Z Maovy „Zprávy o vyšetřování rolnického hnutí v Chu-nanu“ (březen, 1927).

Historie nás učí, abychom nevěřili žádným slibům, které Čínská komunistická strana vysloví, a abychom nevěřili ani tomu, že bude splněn některý z jejích závazků. Věřit slovům komunistické strany mohlo a může člověka snadno stát i život.

TŘETÍ ZDĚDĚNÝ RYS: PROVOKACE – OBRATNÉ BURCOVÁNÍ K NENÁVISTI A ROZNĚCOVÁNÍ BOJE MEZI MASAMI

Lež slouží k roznícení nenávisti. Bez nenávisti není boj. Tam, kde nenávist není, je možné ji uměle vytvořit.

Patriarchální rodový systém, hluboce zakořeněný na čínském venkově, se stal základní překážkou průniku politické moci komunistické strany. Zemědělská společnost byla zpočátku v souladu a vztah mezi vlastníky půdy a nájemníky vůbec nebyl sporný. Vlastníci půdy pronajímali pozemky rolníkům, jejichž přežití pak na pronajaté půdě přímo záviselo. Jinými slovy, vlastníci půdy rolníkům propůjčovali prostředky k obživě a rolníci je za to podporovali.

Tento oboustranně závislý vztah byl komunistickou stranou překroucen do vyhoceného třídního nepřátelství a vykořisťování. Jistá harmonie tohoto vztahu byla proměněna v nepřátelství, nenávist a boj. Z rozumného se stalo nerozumné, pořádek nahradil chaos a republikánství krutovláda. Probíhalo vyvlastňování, děly se loupežné vraždy, masakry statkářů, bohatých zemědělců, jejich rodin i celých rodů. Přesto si mnoho rolníků nechtělo přivlastnit cizí majetek. Někteří v noci potají vraceli statkářům to, co jim přes den vzali, ale dočkali se od pracovních brigád strany v zemědělských oblastech tvrdé kritiky za „pokleslé třídní vědomí“.

Aby podnítila třídní nenávist, oklestila komunistická strana tradiční čínské divadlo na nástroj propagandy. *Bělovlasá dívka*³, dobře známý „příběh třídního útlatku“, původně vyprávěl o nesmrtelné bytosti a neměl

---

3 *Bělovlasá dívka* je čínská lidová pověst o nebeské bytosti, která žila v jeskyni a měla nadpřirozené schopnosti, kterými odměňovala ctnost a trestala špatnost, podporovala spravedlivé a omezovala zlé. V čínském „moderním“ dramatu, opeře a baletu však byla vykreslena jako dívka, která musela utéct do jeskyně, poté co jejího otce ubili k smrti, protože ji odmítal provdat za starého vlastníka pozemku. Vlasy jí zbělely kvůli podvívání. Tento příběh se stal nejznámější „moderní“ divadelní hrou v Číně a měl podněcovat k třídní nenávisti vůči vlastníkům pozemků.

nic společného s třídními konflikty. Pod perem zfanatizovaných autorů se proměnil v „moderní“ drama, operu a balet podněcující třídní nenávisť.

Podněcování mas, aby mezi sebou vzájemně bojovaly, je klasický trik Čínské komunistické strany. ČKS vytvořila formuli třídního zařazení, takzvaných 95 ku 5. Devadesát pět procent populace tvořily třídy ovládané stranou, zatímco zbylých pět procent bylo označeno za třídní nepřátele. Devadesát pět procent národa bylo v relativním bezpečí, ale proti pěti procentům byl zahájen boj. Lidé měli strach – aby se chránili, chtěli být zařazeni do oněch devadesáti pěti procent. Proto v mnoha případech lidé ubližovali jeden druhému a často útočili i na již jednou potrestané nepřátele strany. Strana využívala techniku provokace v mnoha svých politických hnutích; během času ji dovedla k dokonalosti.

ČTVRTÝ ZDĚDĚNÝ RYS: VOLNOST SPOLEČENSKÉ SPODINĚ – KRIMINÁLNÍCI A SPOLEČENSKÁ SPODINA TVOŘÍ ČLENSKOU ZÁKLADNU ČKS

Volnost společenské spodiny vede ke zlu a zlo musí využívat spodinu společnosti. Komunistické revoluce nejednou využily vzpoury nejnižších společenských vrstev. Například Pařížská komuna se neoprostila od vražd, žhářství a násilností vedených společenskou spodinou. Dokonce i Karel Marx se na tento „lumpenproletariát“ díval shora. V *Komunistickém manifestu* doslova říká: „Nebezpečná třída – společenská spodina, ta shnilá masa pasivních lidí vyvrhnutá nejnižšími vrstvami staré společnosti, bude možná tu a tam proletářskou revolucí do hnutí vtažena, i když je spíše náchylná stát se nástrojem reakcionářských sil.“ Rolníci byli na druhé straně Marxem a Engelsem považováni za příliš nekvalifikované, nejednotné a lhostejné na to, aby vytvořili nějakou podstatnou společenskou třídu.

Čínská komunistická strana tuto temnou stránku Marxovy teorie dále rozvíjela. Mao Ce-tung řekl: „Společenská spodina a výtržníci byli vždy

---

4 Lumpenproletariát, volněji překládáno jako dělníci z chudinských čtvrtí. Tento termín označuje třídu vyvrhelů, zvrhlíků či podzemních živlů, kteří tvoří část populace v průmyslových centrech. Patří sem žebráci, prostitutky, zločinci, osoby, jež byly vyřazeny z průmyslové výroby, a všechny druhy ponížených, degradovaných či zvrhlých osob. Tento termínrazil Marx v knize *Třídní boje ve Francii, 1848–1850*.

společností opovrhování, ale nakonec jsou to oni, kdo je nejstatečnější, nejdůkladnější a nejpevnější v revoluci na venkově.“⁵ Lumpenproletariát posílil násilnickou povahu ČKS a v raných fázích ustavil politickou moc komunistické strany ve venkovských oblastech. Slovo „revoluce“ znamená v čínštině doslova „brát životy“, což všem dobrým lidem zní hrůzně a katastroficky. Strana se však usilovně snažila, aby lidé „revoluci“ chápali v pozitivním smyslu. Podobně v diskuzi o termínu „lumpenproletariát“ v období kulturní revoluce komunistická strana cítila, že „lumpen“ nezni dobře, a tak ho jednoduše zkrátila na pouhý „proletariát“.

Dalším projevem společenské spodiny je obhajoba vlastních ničemností. Když byli straničtí činitelé nařčeni z diktátorství, sami odhalili své sklony k násilnostem a nestydatě prohlašovali: „Máte pravdu, to je přesně to, co děláme. Čínská zkušenost nahromaděná za posledních několik desetiletí vyžaduje, abychom uplatnili tuto sílu demokratického diktátu. Je to demokratický diktát lidu.“

PÁTÝ ZDĚDĚNÝ RYS: ŠPIONÁŽ – PRONIKNOUT, ZASÍT NESVÁRY, ROZLOŽIT A NAHRADIT SVÝM

V souvislosti se lhaním, podněcováním k násilí a využíváním společenské spodiny strana uplatňovala techniky špionáže a rozsévání nesvárů. Čínská komunistická strana je v infiltraci velmi zběhlá. Před několika desetiletími pracovali „tři nejvýznačnější“ tajní agenti strany Čchien Čuang-fej, Li Kche-nung a Chu Pej-feng ve skutečnosti pro Čchen Kenga, ředitele špionážní pobočky číslo 2 Ústředního výboru ČKS. Když byl Čchien Čuang-fej tajným sekretářem a důvěrným podřízeným Sü En-cenga, ředitele Úřadu strany Kuomintang pro vyšetřování, poslal interní poštou Li Kche-nungovi dva dopisy obsahující tajné informace prvního a druhého strategického plánu Kuomintangu k obklíčení provincie Ťiang-si vojsky Kuomintangu. Li Kche-nung tyto dva dokumenty osobně doručil Čou En-lajovi⁶. V dubnu 1930 byla v severovýchodním regionu Číny založena speciální organizace dvojitých agentů financovaná Ústředním odděle-

---

5 Mao (1927).

6 Čou En-laj (5. března 1898 – 8. ledna 1976) byl v historii ČKS druhým nejdůležitějším mužem po Maovi. Byl vedoucím činitelem ve straně a od r. 1949 až do své smrti premiérem Čínské lidové republiky.

ním strany Kuomintang pro vyšetřování. Oficiálně náležela Kuomintangu a byla řízena Čchien Čuang-fejem, ale v zákulisí byla kontrolována Čínskou komunistickou stranou a vedl ji Čchen Keng.

Li Kche-nung se připojil k ředitelství ozbrojených sil Kuomintangu jako luštitel šifer. Právě Li byl tím, kdo převedl naléhavou zprávu vztahující se k uvěznění a vzpouře ředitele Úřadu bezpečnosti ČKS Ku Šun-čanga⁷. Čchien Čuang-fej okamžitě odeslal dekodovanou zprávu Čou En-lajovi, čímž zabránil, aby byla do sítě chycena celá skupina špionů.

Jang Teng-jing, zvláštní prokomunistický zástupce šanghajského Ústředního oddělení Kuomintangu pro vyšetřování, měl stranou nařízno uvěznit a popravít ty, které považovala za nespolehlivé. Když jednou starší úředník komunistické strany z provincie Che-nan urazil vysokého funkcionáře strany, jeho vlastní lidé zatahali za nitky, aby ho na několik let dostali do věznice Kuomintangu.

Během čínské občanské války (tzv. „války za osvobození“)⁸ nasadila strana svého tajného agenta také na Čankajška⁹. Byl to člověk, kterého si Čankajšek udržoval v důvěrné blízkosti. Tajný agent strany Liou Pchej, generálporučík a náměstek ministra obrany, byl pověřen, aby armádu Kuomintangu připravil na střet s komunistickými silami. Ještě předtím, než armáda Kuomintangu obdržela rozkazy pro svůj další postup, informace o plánu na její rozmístění již byly doručeny do ústředí ČKS v Jen-anu. Komunistická strana tak měla možnost připravit plán obrany. Siung Siang-chuej, tajemník a důvěrný podřízený Chu Cung-nana¹⁰, vyrazil Chuův plán vtrhnout do Jen-anu Čou En-lajovi. Když Chu Cung-

---

7 Ku Šun-čang byl původně jedním z nejvyšších představitelů systému speciálních agentů ČKS. V r. 1934 byl Kuomintangem zatčen a pomohl mu při odhalování mnoha komunistických tajných úkrytů. Všech osm členů jeho rodiny bylo později uskraceno a pohřbeno se souhlasem Francie v Šanghaji. Více informací v „Historii atentátů vztahujících se k ČKS“ (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).

8 Válka mezi ČKS a Kuomintangem v červnu 1946. Tuto válku poznamenaly tři po sobě následující kampaně Liao-si-Šen-jang, Chuaj-Chaj a Peking-Tchien-tin, po nichž strana svrhla vládu Kuomintangu, což vedlo k založení Čínské lidové republiky v říjnu 1949.

9 Čankajšek, vůdce Kuomintangu, se později v exilu stal prezidentem Tchaj-wanu.

10 Chu Cung-nan (1896–1962) pocházel z okresu Siao-feng (dnes součást okresu An-ti) v provincii Če-tiang. Vykonal funkce zástupce velitele, výkonného velitele a náčelníka vojenského velitelství Kuomintangu.

-nan a jeho jednotky k Jen-anu dorazily, byl už Jen-an opuštěný. Čou En-laj to jednou řekl naplno: „Předseda Mao znal Čankajškovy vojenské rozkazy dávno předtím, než se dostaly k jeho vlastním vojenským velitelům.“

ŠESTÝ ZDĚDĚNÝ RYS: LOUPENÍ – NÁSILNÉ DRANCOVÁNÍ SE STÁVÁ „NOVÝM POŘÁDKEM“

Když Čínská komunistická strana organizovala Rudou armádu s úmyslem vládnout Číně vojenskou silou, potřebovala peníze na výzbroj, munici, stravu a výstroj. Posílila proto své finanční fondy především zesílením tlaku na „místní tyrany“, a také rabováním bank, přičemž se její představitelé v ničem nelišili od běžných banditů. Brzy poté se tento způsob „posilování fondů“ stal hlavním úkolem Rudé armády. Například při misi vedené Li Sien-nienem¹¹, jedním ze starších vůdců strany, unesla Rudá armáda z usedlostí v oblasti západní provincie Chu-pej mnoho členů nejbohatších rodů – jednu osobu z každé bohaté rodiny. Oběti únosu ponechala strana naživu, aby je jejich rodiny mohly vykoupit. Výkupné poté posloužilo jako stálý finanční zdroj armády. Únosy a vybírání výkupného trvaly tak dlouho, dokud nebyla Rudá armáda uspokojena nebo dokud nebyly zdroje rodin unesených úplně vydrancovány; teprve pak byli rukojmí propuštěni, mnozí na pokraji smrti. Někteří z nich však byli mučeni tak krutě, že zemřeli dříve, než se mohli vrátit.

Prostřednictvím „rázného zakročení proti místním tyranům a zabavení jejich půdy“ rozšířila komunistická strana své násilné drancování na celou společnost a nahradila tradici „novým pořádkem“. Spáchala při tom snad všechny druhy zločinů, velkých i malých, přičemž za celou dobu neudělala nic dobrého. Nabízela lidem drobné výhody a odměny, ale jen proto, aby vyprovokovala nevráživost a podpořila udávání mezi nimi. Výsledkem bylo, že do té doby přítomné principy soucitu a ctnosti byly nahrazeny rozbroji a vražděním. „Komunistická utopie“ je ve skutečnosti zjemnělý výraz pro násilné drancování.

---

¹¹ Li Sien-nien (1909–1992), jeden z nejvyšších vůdců ČKS. Byl prezidentem Číny v roce 1983. Hrál důležitou úlohu při pomoci Teng Siao-pchingovi znovu získat moc v říjnu 1976, na konci kulturní revoluce.

SEDMÝ ZDĚDĚNÝ RYS: BOJ – NIČENÍ SYSTÉMU NÁRODA, TRADIČNÍ HIERARCHIE A POŘÁDKU

Klam, provokace, použití společenské spodiny a špionáž jsou tu za účelem loupení a boje. Komunistická filozofie boj podporuje. Její revoluce zcela jistě nebyla jen neorganizovaným násilím, rozvratem či loupeží. Mao řekl: „Hlavními cíli útoku rolníků jsou místní tyrané, zlá cháska a statkáři, kteří stojí mimo zákon, ale postupem času se také úsilí zaměří proti všem projevům patriarchálních myšlenek a institucí, proti zkorumpovaným funkcionářům ve městech a proti zlým praktikám a zvykům ve venkovských oblastech.“¹² Byla to organizovaná snaha s cílem zničit tradiční uspořádání a zvyky venkova.

Součástí komunistického boje je také armáda a ozbrojený boj. „Revoluce není nějaký večírek, psaní eseje či kreslení obrázků nebo vyšívání; nemůže to být tak kultivované, tak poklidné a jemné, tak mírné, laskavé, zdvořilé, zdrženlivé a velkorysé. Revoluce je povstání, akt násilí, kterým jedna třída svrhává druhou.“¹³ Boj je nevyhnutelným prostředkem při pokusu chopit se státní moci silou. O několik desetiletí později použila Čínská komunistická strana stejné charakteristiky boje, aby během kulturní revoluce „vychovala“ další generaci.

OSMÝ ZDĚDĚNÝ RYS: ODSTRANĚNÍ NEPOHODLNÝCH LIDÍ – STRANA ZAVÁDÍ KOMPLETNÍ IDEOLOGII GENOCIDY

Komunismus napáchal za použití krajní krutosti mnoho zla. Intelektuálům strana slíbila „nebe na zemi“ – ale později je označila za „pravičáky“ a zařadila je do nechvalně známé deváté kategorie¹⁴ pronásledovaných lidí, spolu se statkáři a špióny. Připravila kapitalisty o soukromý majetek, vyhubila zámožnou statkářskou třídu, zničila hierarchii a pořádek na venkově, vzala autoritu místním osobnostem, unášela bohaté a od jejich rodin požadovala výkupné, vymývala mozky válečným zajatcům, „převy-

---

12 Mao (1927).

13 Tamtéž.

14 Když ČKS začala pozemkovou reformu, roztřídila národ. Mezi těmi, které označila za nepřátele, byli intelektuálové, vedle majitelů pozemků, reakcionářů, špiónů a dalších. Všichni byli zařazeni pod číslem 9.

chovávala“ továrníky a kapitalisty, pronikla do Kuomintangu, aby narušila jeho organizaci, odtrhla se od Komunistické internacionály a zradila ji, odstranila všechny disidenty prostřednictvím politických procesů po roce 1949 a konečně páchala násilí i na svých vlastních členech.

Všechny výše zmíněné události byly založeny na teorii genocidy. Každé politické hnutí vyvolané ČKS v minulosti bylo kampaní teroru s úmyslem spáchat masové vraždy. Strana začala budovat teoretický systém genocidy ve své rané fázi jako kombinaci teorie tříd, revoluce, boje, násilí, diktátu a politických hnutí a stran. Tato teorie zahrnuje všechny zkušenosti, které strana nasbírala, zatímco uplatňovala různé způsoby vyhlazování lidí.

Základním prvkem genocidy prováděné stranou je odstraňování svědomí a nezávislého myšlení. Tento způsob hrůzovlády poukazuje na základní zájmy ČKS. Komunistická strana nejenže zlikviduje každého, kdo je proti ní, ale může vás odstranit, dokonce i když jste na její straně. Odstraní každého, kdo podle ní má být odstraněn. V důsledku toho žije každý, kdo je příslušníkem společnosti ovládané ČKS, ve stínu hrůzy a strachu.

DEVÁTÝ ZDĚDĚNÝ RYS: OVLÁDÁNÍ – POVAHA STRANY OVLÁDÁ CELOU STRANU A NÁSLEDNĚ ZBYTEK SPOLEČNOSTI

Všechny zděděné charakteristiky směřují k dosažení jednoho cíle: kontrolovat nejnižší vrstvy společnosti prostřednictvím teroru. Svými zločiny se komunistická strana ukázala jako přirozený nepřítel všech existujících společenských sil. Již od svého počátku se probojovávala jednou krizí za druhou, mezi nimiž byly i ty nejkritičtější – krize o přežití. Čínská komunistická strana žije ve stavu nekonečného strachu o přežití. Jejím jediným cílem je zachovat svou vlastní existenci a sílu, tedy co největší vlastní prospěch. Aby zachovala svůj upadající vliv, je nucena se alespoň na povrchu na běžné úrovni modernizovat. Prospěch strany není prospěchem jejích jednotlivých členů. Prospívá jako celek, v němž je potlačen jakýkoli smysl pro individualitu.

„Povaha strany“ je nejkrutějším rysem tohoto přízraku zla. Povaha strany rozdrtila lidskou povahu natolik, že Číňané již ztratili svou lidskost. Například Čou En-laj a Sun Ping-wen bývali přáteli. Poté co Sun Ping-

-wen zemřel, Čou En-laj adoptoval jeho dceru Sun Wej-š. Během kulturní revoluce byla Sun Wej-š pokárána a později zemřela ve vazbě, v níž ji mučili tak, že jí vráželi do hlavy dlouhý hřeb. Příkaz k jejímu zatčení podepsal její otčím, Čou En-laj.

Jedním z raných vůdců strany byl Žen Pi-š, který měl během války s Japonskem na starost obchod s opiem. Opium bylo v té době symbolem invaze cizinců, Britové využili jeho dovozu do Číny, aby vyčerpali čínskou ekonomiku a vyvinuli u Číňanů závislost na návykových látkách. Žen se, navzdory silnému národnímu postoji proti opiu, odvážil osázet mákem obrovské území, i když tak riskoval všeobecné odsouzení. Obchodování s opiem je ve své podstatě velmi problematické a také nelegální. Komunistická strana proto pro opium použila krycí jméno „mýdlo“. Příjem z nezákonného drogového obchodu se sousedními zeměmi využila k financování svých aktivit. Při příležitosti stého výročí Ženova narození vychvaloval jeden z čínských vůdců nové generace ve svém projevu Ženův „cit pro stranické věci“: „Žen měl vynikající charakter a byl příkladným členem strany. Měl také pevnou víru v komunismus a neomezenou věrnost, pokud šlo o stranu.“

Dalším příkladem praxe zásad strany byl případ Čang S'-tea. Po jeho náhlé smrti strana tvrdila, že byl zabit v důsledku náhlého zřícení vypalovací pece, jiní ale říkali, že zemřel při pražení opia. Ačkoli byl Čang S'-te nepřilíš výrazným členem Ústřední strážní divize a nikdy nepožádal o povýšení, říkalo se, že „jeho smrt má větší váhu než hora Tchaj-šan“¹⁵, čímž se mínilo, že jeho život byl považován za velmi důležitý.

Jiný člen ČKS Lej Feng byl také velice známý jako „šroub, který nikdy nerezaví a dobře slouží stroji revoluce“. Po dlouhou dobu byli Lej a Čang dávání ostatním za vzor a jejich příklad měl vychovávat Číňany k věrnosti straně. Mao Ce-tung řekl: „Síla příkladu je bezmezná.“ Mnoho uměle vytvořených „hrdinů“ sloužilo straně za příklad „železné vůle a principů ducha strany“.

Když Čínská komunistická strana nabývala moci, spustila agresivní kampaň kontroly myšlení ke zformování budoucích generací „nástrojů“

---

15 Z básně S'-ma Čchien, historika a vzdělance z dynastie Západní Chan. V jeho slavné básni se říká: „Každý musí zemřít; každý zemře buď důstojněji než Tchaj-šan, nebo lehčeji než pírk.“ Tchaj-šan je jedna z nejznámějších čínských velehor.

a „šroubů“. Strana sestavila sadu „vhodných myšlenek“ a stanovila škálu stereotypního chování. Tyto ustanovené zásady byly zprvu uplatňovány uvnitř strany, rychle se však rozšířily na celou veřejnost. „Ve jménu národa“ sloužily k vymývání mozků lidí, aby se přizpůsobili zlu Čínské komunistické strany.

II. HANEBNÉ SKUTEČNOSTI OHLEDNĚ ZALOŽENÍ ČKS

Čínská komunistická strana si činí nárok na významnou historii, takovou, která probíhala od vítězství k vítězství. Jde o pokus přikrášlit a glorifikovat obraz strany v očích veřejnosti. Ve skutečnosti nemá strana vůbec žádnou slávu, kterou by se mohla chlubit. Byla založena a dodnes udržuje svou moc jen na základě devíti záporných zděděných rysů.

ČÍNSKÁ KOMUNISTICKÁ STRANA BYLA VYCHOVÁNA NA HRUDI SOVĚTSKÉHO SVAZU

„S výstřelem prvního děla během Říjnové revoluce k nám dorazil marxismus a leninismus.“ Takto strana líčila lidem příběh svého založení. Nicméně zpočátku byla jen asijským nástrojem Sovětského svazu – u její kolébky byla zrada.

Během zakládajícího období neměla strana žádné peníze, žádnou ideologii ani zkušenosti. Neměla žádné finanční zázemí. Čínská komunistická strana se připojila ke Kominterně, aby spojila svůj osud s násilnými revolucemi, probíhajícími ve světě. Revoluce ČKS byla jen potomkem Marxovy a Leninovy revoluce. Strana byla jednoduše východní větví sovětského komunismu, nástrojem imperialismu sovětské Rudé armády. Sovětský svaz tajně nařídil násilné politické převzetí moci v Číně a následné svržení stávající intelektuální, politické a organizační linie. ČKS od něj převzala tajné a podvrtné způsoby, jak udržet svou organizaci při životě, které zahrnovaly neustálé sledování a ovládání lidí. Sovětský svaz byl oporou a patronem Čínské komunistické strany.

Kominterneta formulovala stanov y Čínské komunistické strany, které byly předneseny na její první konferenci. Obsahovaly marxismus-leninismus, teorii třídního boje a diktátu proletariátu či uspořádání strany. Zá-

klady jim poskytla importovaná ideologie – Ústava Komunistické strany Sovětského svazu. Čchen Tu-siou, jeden z předních funkcionářů strany, měl jiné názory než představitel Kominterny Maring. Ten adresoval Čchenovi několik poznámek, ve kterých prohlásil, že pokud se Čchen považuje za komunistu, musí dodržovat pravidla Kominterny. Přestože byl Čchen Tu-siou jedním ze zakládajících členů strany, nezbylo mu nic jiného než naslouchat a poslouchat rozkazy. On i jeho strana byli ve skutečnosti pouhými podřízenými Komunistické strany Sovětského svazu.

Během třetího sjezdu strany v roce 1923 Čchen Tu-siou veřejně přiznal, že strana je téměř výlučně závislá na příspěvcích sovětské Kominterny. Ta za jeden rok přispěla straně více než 200 000 jüany, ale ani to nepřineslo uspokojivé výsledky. Kominternu pak ovšem Čínskou komunistickou stranu obvinila, že ve svém úsilí nebyla dostatečně pilná.

Podle neúplných statistik z odtajněných stranických dokumentů je dnes známo, že od října roku 1921 do července roku 1922 obdržela strana 16 655 čínských jüanů. V roce 1924 obdržela 1 500 amerických dolarů a 31 927,17 jüanu, v roce 1927 obdržela 187 674 jüanů. Měsíční příspěvek Kominterny činil v průměru okolo 20 000 jüanů. Taktiky, které dnes strana běžně používá, jako je lobbování, metoda zadních vrátek, nabízení úplatků a vyhrožování, byly už tehdy běžné. Kominternu také obvinila ČKS z neustálého lobbování za finanční příspěvky.

„Využívají různé zdroje financování (např. Mezinárodní komunikační úřad, představitel Kominterny, vojenské organizace atd.), aby si zabezpečili finanční prostředky, protože jedna organizace neví, že jiná organizace jim už finanční prostředky přidělila... Zajímavé je, že rozumějí psychologii našich sovětských soudruhů. A co je nejdůležitější, vědí, že mají zacházet odlišně s různými soudruhy, kteří mají na starosti rozdělování finančních prostředků. Když tuší, že je nebudou moci dostat normálními prostředky, odkládají setkání. Nakonec použijí nejhrubší prostředky vydírání, jako například šíření klevet, že někteří řadoví funkcionáři mají konflikty se Sověty, a že peníze jsou poskytovány vojenským diktátorům, a ne ČKS.“¹⁶

---

16 Jang Kchuej-sung: „Přehled finančních podpor, které Moskva poskytla ČKS v letech 1920 až 1940 (1)“, č. 27, webová edice 21. století (30. října 2004). Web: <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (čínsky)

PRVNÍ ALIANCE KUOMINTANGU A ČÍNSKÉ KOMUNISTICKÉ STRANY – PARAZIT PRONIKL DO JÁDRA A ZMAŘIL SEVERNÍ TAŽENÍ¹⁷

Komunistická strana čínskému národu vždycky tvrdila, že Čankajšek zradil hnutí Národní revoluce¹⁸ a donutil stranu, aby povstala v ozbrojeném povstání.

Ve skutečnosti se strana chovala jako parazit. V první alianci Kuomintangu a ČKS strana s Kuomintangem spolupracovala, aby zvětšila svůj vliv. Zneužila národní revoluci, a co více, dychtila zahájit revoluci podporovanou Sověty a ujmout se vlády. Její touha po moci ve skutečnosti zničila a zradila národní revoluční hnutí.

Na druhém celostátním sjezdu představitelů strany, který se konal v červenci 1922, převažovali ti, kteří protestovali proti alianci s Kuomintangem, protože toužili získat moc. Nicméně Kominternu ovládala události v zákulisí a vznesené návrhy vetovala. Nařídila, aby se Čínská komunistická strana připojila ke Kuomintangu.

Během první aliance s Kuomintangem uspořádala strana v lednu 1925 čtvrtý celostátní sjezd v Šanghaji. Zde znovu zazněly názory proti alianci s Kuomintangem a byla vznesena aktuální otázka vůdcovství. Krátce nato, 12. března 1925, zemřel vůdčí politik moderní Číny Sunjatsen¹⁹. Kdyby nezemřel, stal by se nepochybně terčem strany namísto Čankajška.

S podporou Sovětského svazu se strana chopila moci uvnitř Kuomintangu. Tchang Pching-šan, jeden z raných funkcionářů ČKS, se stal předsedou Ústředního personálního oddělení Kuomintangu. Tajemníkovi ministerstva práce Feng Ťü-pchovi byla svěřena plná moc při jednání ohledně všech záležitostí vztahujících se k sociálním věcem. Lin Cu-chan se stal předsedou výboru pro záležitosti venkova, zatímco Pcheng Pchaj se stal tajemníkem ministerstva. Mao Ce-tung se ujal

---

17 Severní tažení byla vojenská kampaň vedená Čankajškem v roce 1927. Jejím cílem bylo sjednotit Čínu pod vládou Kuomintangu a ukončit vládu místních válečníků. Pokud šlo o tyto cíle, bylo tažení velmi úspěšné. Během Severního tažení uzavřela strana s Kuomintangem spojení.

18 Revoluční hnutí během spojení ČKS a Kuomintangu.

19 Sunjatsen (1866–1925), zakladatel moderní Číny.

pozice výkonného předsedy Ministerstva propagandy Kuomintangu. Jedním z hlavních cílů strany bylo vždy ovládnutí vojenských škol a velitelství armád. Místo ředitele politického oddělení Chuangpchuské vojenské akademie zastával Čou En-laj, jejím spoluterem byl Čang Šen-fu. Čou En-laj se stal také ředitelem armádního soudního oddělení a tu a tam nastrčil na různá místa ruské vojenské poradce. Mnoho komunistů zastávalo na vojenských školách Kuomintangu funkce politruků a členů učitelského sboru.

Členové ČKS sloužili také jako představitelé strany Kuomintang v různých funkcích Národní revoluční armády²⁰. Došlo dokonce k tomu, že bez podpisu představitele Čínské komunistické strany nemohl být žádný příkaz považován za platný. Výsledkem tohoto parazitního připoutání komunistů k Národnímu revolučnímu hnutí bylo, že počet členů Čínské komunistické strany mimořádně prudce vzrostl z méně než 1 000 v roce 1925 na 30 000 v roce 1928.

V únoru 1926 začalo tzv. Severní tažení Čínské komunistické strany. Od října 1926 do března 1927 vyvolala strana tři ozbrojená povstání v Šanghaji. Později zaútočila na vojenské ředitelství Severního tažení, ale bez úspěchu. V provincii Kuang-tung každý den docházelo k násilným střetům mezi skupinami demonstrantů a policií. 12. dubna 1927 tato povstání podnítila politickou čistku, kterou provedl Kuomintang v Čínské komunistické straně.²¹

V srpnu 1927 vyvolali členové ČKS uvnitř armády Kuomintangu Nančchangské povstání, které bylo rychle potlačeno. V září strana zahájila Povstání podzimní sklizně, aby zaútočila na Čchang-šan, ale útok byl také odražen. ČKS začala v armádě Kuomintangu provádět systematické kontroly, čímž se „pobočky strany dostaly na úroveň armádních rot“. Později byly kontroly rozšířeny do oblasti Ťing-kang-šanu, kde ČKS ovládla venkov.

---

20 Národní revoluční armáda řízená Kuomintangem byla národní armádou Číny. Během období, kdy byly ČKS a Kuomintang spojenci, se k Národní revoluční armádě připojili i členové strany.

21 12. dubna 1927 inicioval Kuomintang vedený Čankajškem vojenskou operaci proti ČKS v Šanghaji a v několika dalších městech. V období mezi 12. dubnem a koncem roku 1927 bylo pět až šest tisíc členů strany zajato a mnoho z nich bylo zabito.

POVSTÁNÍ ROLNÍKŮ V CHU-NANU – PODNĚCOVÁNÍ SPOLEČENSKÉ SPODINY KE VZPOURĚ

Během tzv. Severního tažení podněcovala strana povstání ve venkovských oblastech, aby se jí podařilo získat moc v době, kdy armádou Kuomintangu zmítal spor mezi vojevůdci.

Povstání rolníků v Chu-nanu v r. 1927 bylo vzpourou lůzy a společenské spodiny. Bylo podobné prvnímu komunistickému povstání slavné Pařížské komuny v r. 1871. Francouzští nacionalisté a cizinci, kteří byli tou dobou v Paříži, později dosvědčili, že Pařížská komuna byla pouze skupinou potulných banditů, kteří vše ničili, neměli žádné ideály, trávili čas ve výstavních budovách a rozlehlých vilách, kde jedli výstřední a přepychová jídla. Jejich jediným zájmem bylo užít si chvilkového štěstí a neznepokojoval se ničím, co přijde. Během povstání Pařížské komuny byla běžná cenzura tisku. Pařížského arcibiskupa Georga Darboye, panovníkova kazatele, vzali komunardé jako rukojmí a později ho zastřelili. Bezostyšně zabili 64 duchovních, zapalovali paláce a ničili vládní kanceláře, soukromé rezidence, monumenty a památné sloupy. Bohatstvím a krásou se hlavnímu městu Francie předtím nevyrovnalo žádné v Evropě. Nicméně během povstání Pařížské komuny zbyl z honosných budov popel a z lidí živé kostry. Jen zřídka kdy v historii docházelo k takovým zvěrstvům a krutostem.

Mao Ce-tung v souvislosti s rolnickým povstáním přiznal: „Je pravda, že venkovští rolníci jsou v určitém smyslu neukázněni. Ze své pozice nejvyšší autority nedovolí společenstvo rolníků majitelům pozemků do ničeho mluvit a ničí jejich prestiž. Sráží je tak až k zemi a snaží se je v takové pozici udržet. Rolníci vyhrožují: ‚Uvedeme vaše jména na dalším seznamu (seznamu reakcionářů)!‘ Pokutují místní tyrany a zlou venkovskou šlechtu, požadují od nich příspěvky a rozbíjejí jejich usedlosti. Lidé drancují domy tyranů a nižší venkovské šlechty, těch, co jsou proti společenství rolníků, porážejí jejich dobytek a konzumují obilí. Dokonce se povalují na slonovinou vykládaných ložích, které patří mladým ženám místních tyranů. Při sebemenší provokaci je zatýkají. Zatčeným nasazují vysoké papírové čepice a vedou je vesnicí, kde jsou všem vystaveni na odív, a křičí: ‚Vy špinaví statkáři, teď aspoň víte, kdo jsme!‘ Tím, že si dělají, co chtějí, obrátili všechno vzhůru nohama a zavedli na venkově teror.“²²

---

22 Mao (1927).

Mao tyto „vzpourné“ aktivity ve svém prohlášení plně podpořil: „Řečeno bez příkras, je nutné, aby se na nějakou dobu v každé venkovské oblasti zavedl teror, v opačném případě by zde nebylo možné potlačit aktivity kontrarevolucionářů nebo svrhnout moc šlechty. Musí se překročit daná kritéria, aby se nesprávné mohlo označit za správné, jinak nesprávné nemůže být správným. ... Mnoho činů v období revoluce, u kterých se zdálo, že zacházejí příliš daleko, ve skutečnosti revoluce vyžadovala.“²³

Komunistická revoluce tak zavedla režim teroru.

„PROTIJAPONSKÁ“ OPERACE NA SEVERU, TZV. DLOUHÝ POCHOD – ÚTĚK PORAŽENÝCH

Známý „Dlouhý pochod“ označila Čínská komunistická strana za protijaponskou operaci na severní hranici. „Dlouhý pochod“ podávala jako revoluční pohádku a tvrdila, že to byl „manifest“, „propagační mise“ a „rozsévací stroj“, který skončil vítězstvím strany a porážkou jejích nepřátel.

ČKS si o pochodu na sever vymýšlela zjevné lži. Tvrdím, že bojovala s Japonci, se snažila zamaskovat své neúspěchy. V období od října 1933 do ledna 1934 utrpěla komunistická strana zničující porážku. Během páté operace vedené Kuomintangem, která byla zaměřena na obklíčení a porážku ČKS, ztrácela strana své venkovské pozice jednu za druhou. Jak těchto základů postupně ubývalo, Rudá armáda byla donucena dát se na ústup. To byl pravý původ „Dlouhého pochodu“.

Cílem „Dlouhého pochodu“ ve skutečnosti bylo prorazit si cestu z obklíčení a uniknout do Mongolska a Sovětského svazu. Cesta vedla nejdříve na západ a poté na sever, aby mohla ČKS v případě porážky uniknout do Sovětského svazu. Na cestě do Mongolska se ale strana setkala s velkými překážkami, a tak se její představitelé rozhodli vydat přes Šan-si a Suej-jüan. Na jedné straně tak mohli tvrdit, že pochod severními provinciemi je vlastně „protijaponskou“ akcí, a získat pro sebe místní obyvatelstvo. Na druhé straně byly tyto oblasti bezpečné, neboť japonská armáda byla jinde – okupovala území podél Velké čínské zdi. O rok později, když ČKS konečně dorazila do Šan-peje (severní oblast provincie Šan-si), poklesl počet vojáků hlavních složek Rudé armády z 80 000 na 6 000.

---

23 Mao (1927).

SIANSKÝ INCIDENT – ČKS ÚSPĚŠNĚ ZASELA NESHODY A PODRUHÉ SE POVĚSILA NA KUOMINTANG

V prosinci 1936 unesli Čang Süe-liang a Jang Chu-čcheng, dva generálové Kuomintangu, Čankajška v Si-anu. Později se začalo říkat této události Sianský incident.

Podle učebnic strany byl incident v Si-anu „vojenským převratem“, který iniciovali Čang a Jang, čímž dali Čankajškovi ultimátum: „buď život, nebo smrt“. Čankajšek byl přinucen zaujmout k japonským okupantům jednoznačný postoj. Čou En-laj byl pak jako zástupce ČKS údajně pozván do Si-anu, aby pomohl vyjednat mírové řešení. Vyjednávání s různými skupinami v Číně skončilo smírem, který znamenal konec desetileté občanské války a počátek sjednocené národní aliance proti Japoncům. V dějepisných učebnicích strany se uvádí, že to Číně přineslo v její krizi rozhodující obrat. ČKS popisuje sebe sama jako stranu vlastenců, která brání zájmy celého národa.

Množství stranických dokumentů dokazuje, že kolem Jang Chu-čchena a Čang Süe-lianga se komunističtí vyzvědači soustředili už předtím, než k Sianskému incidentu vůbec došlo. Jedním z nich byl příslušník tajné služby Liou Ting. Liou sehrál v incidentu natolik významnou roli, že ho Mao Ce-tung později za mimořádné služby jmenovitě pochválil. Mezi těmi, kdo pracovali po boku Jang Chu-čchena, byla i jeho vlastní žena Sie Pao-čen (členka ČKS), která pro něj pracovala v politickém oddělení armády. Sie se za Janga provdala se souhlasem strany v lednu 1928. Váženým hostem v Jangově domě byl v té době jiný člen strany, Wang Pching-nan, který se později stal náměstkem ministra zahraničních věcí. Také oni stáli v pozadí incidentu, vyvolaného Jangem a Čangem.

Ve skutečnosti chtěli komunističtí vůdci zpočátku Čankajška zabít, aby se pomstili za jeho dřívější potlačení Čínské komunistické strany. V té chvíli měla strana v severní provincii Ša-an-si velmi slabou základnu a hrozilo nebezpečí, že bude v další bitvě odstraněna úplně. ČKS zapojila do hry všechny získané podvodné dovednosti a podnítila Čanga a Janga k revoltě a únosu. Stalin, který chtěl zabránit Japoncům v útoku na Sovětský svaz, napsal Ústřednímu výboru Čínské komunistické strany, aby Čankajška nezabýjeli, ale ještě jednou s ním navázali spolupráci. Mao Ce-tung a Čou En-laj si uvědomili, že s omezenou silou strany nemohou

Kuomintang zničit; kdyby Čankajška zabili, byli by poraženi a odstraněni, protože Kuomintang by se za smrt svého vůdce pomstil. Za těchto okolností strana změnila taktiku. Vyhlásila potřebu jednotného odporu proti Japoncům a donutila Čankajška, aby znovu přijal spolupráci s ČKS.

Čínská komunistická strana tak nejdříve podnítila vzpouru a namířila na Čankajška svou zbraň. Později ze sebe udělala hrdinu celého dramatu a přinutila Čankajška, aby se ke straně znovu přidal. Tím nejenže unikla hrozbě úplného rozpadu, ale také využila příležitosti a podruhé se pověsila na vládnoucí Kuomintang. Rudá armáda se pak brzy proměnila v Osmou pochodovou armádu, větší a mocnější než předtím. Jak je vidět, umění Čínské komunistické strany podvádět je opravdu „obdivuhodné“.

VÁLKA S JAPONSKEM – ČÍNSKÁ KOMUNISTICKÁ STRANA ZABÍJÍ VYPŮJČENÝMI ZBRANĚMI A ROSTE

Učebnice strany tvrdí, že to byla Čínská komunistická strana, kdo přivedl Čínu k vítězství ve válce proti Japonsku.

Ve skutečnosti, když vypukla válka proti Japonsku, měl Kuomintang k dispozici více než 1,7 milionu vojáků, lodě o celkovém výtaku 110 000 tun a asi 600 bojových letadel. Ve srovnání s tím nedosahoval celkový stav Čtvrté armády Čínské komunistické strany, nově vytvořené v listopadu 1937, ani 70 000 lidí a její moc byla oslabena vnitřními neshodami. ČKS si uvědomila, že kdyby musela bojovat s Japonci tvář v tvář, mohla by být zničena jedinou nepřátelskou divizí. V očích strany bylo důležitější udržet si moc než zajistit přežití národa. Proto během spolupráce s Kuomintangem uplatnila utajenou vnitřní politiku a upřednostnila „zápas o politickou moc“.

Poté, co Japonci 18. září 1931 obsadili město Šen-jang, a rozšířili tak svou kontrolu nad velkou oblastí na severovýchodě Číny, ČKS prakticky bojovala bok po boku s japonskými okupanty, aby porazila Kuomintang. V prohlášení napsaném jako reakce na japonskou okupaci strana nabádala, aby se místní lidé účastnili povstání, vyzývala pracující ke stávce, rolníky k bouřím, studenty k bojkotu, chudé lidi, aby přestali pracovat, a vojáky ke vzpouře, aby byla svržena vláda nacionalistů.

Ačkoli ČKS vyzývala k odporu proti Japoncům, k dispozici měla jen místní armádní složky a partyzánské skupiny daleko od předních linií.

Kromě několika bitev, včetně jednoho boje u Pchingsingského průsmyku, nebyla strana ve válce proti Japoncům příliš aktivní. Místo toho čerpala energii k rozšíření své vlastní základny. Když se Japonci vzdávali, ČKS integrovala vzdávající se vojáky do své armády a tvrdila, že se rozšířila na více než 900 000 vojáků – k nim přibyly dva miliony členů lidových milic. Když Kuomintang bojoval s Japonci, byl v podstatě v prvních liniích osamocen a v této válce ztratil více než 200 generálů. Velící důstojníci na straně ČKS naproti tomu neutrpěli téměř žádné ztráty. Čínská komunistická strana však v učebnicích dodnes hlásá, že Kuomintang Japoncům neodporoval a že to byla Čínská komunistická strana, kdo Číně přinesl ve válce proti Japoncům vítězství.

NÁPRAVA V JEN-ANU – UPLATNĚNÍ NEJHRŮZNĚJŠÍCH METOD PRONÁSLEDOVÁNÍ

Čínská komunistická strana přitáhla ve jménu boje proti Japoncům do Jen-anu bezpočet mladých vlastenců. Tisíce z nich pak ale pronásledovala během nápravného hnutí. Od té doby, co strana získala moc nad Čínou, nepřestávala popisovat Jen-an jako revoluční „svatou zemi“. Nezmínila se však přitom o žádném ze zločinů, které během oné nápravy páchala.

Nápravné hnutí v Jen-anu byla největší, nejtemnější a nejkrvelačnější hra moci, která kdy byla v lidském světě sehrána. Ve jménu očisty od buržoazních jedů zbavila strana společnost také morálky, nezávislosti myšlení, svobody konání, tolerance a důstojnosti. Prvním krokem k nápravě bylo vytvořit pro každého jednotlivce osobní záznam, který zahrnoval jeho: 1) osobní prohlášení; 2) historii politického života; 3) rodinné zázemí a společenské vazby; 4) životopis a popis ideologické proměny; 5) hodnocení podle stranických zásad.

V osobním záznamu musel člověk uvést všechny své známé od narození, všechny důležité události, a také čas a místo, kde se odehrály. Lidé byli vyzýváni, aby záznamy vyhotovovali opakovaně, bez možnosti nahlednout do předchozích, přičemž jakékoli opomenutí se hodnotilo jako prohřešek. Každý musel popsat společenské aktivity, kterých se kdy zúčastnil, zejména ty, které se vztahovaly ke vstoupení do strany. Důraz byl kladen na myšlení jednotlivce během těchto společenských aktivit. Hodnocení podle stranických zásad bylo ještě důležitější a každý musel přiznat

všechny protistranické myšlenky či chování, které se odrazily v jeho řeči, pracovních postojích, každodenním životě a společenských aktivitách. Pokud šlo o hodnocení vlastního svědomí, každý měl pečlivě prozkoumat, zdali někdy upřednostnil osobní zájmy nad stranickými, zdali pracoval pro stranu, aby dosáhl osobních výhod, jestli někdy zakolísal v důvěře v revoluční budoucnost, zda měl strach ze smrti během válečných střetnutí nebo zda mu během služby v armádě chyběli rodinní příslušníci a manželka. Protože neexistovala nestranná měřítko, každý byl shledán „problematickým“.

Mnoho z těch, kdo byli sledováni a vyšetřováni, bylo donuceno přiznat svou vinu – tak měli být „skrytí zrádcové“ vystaveni nátlaku a následně odstraněni. Nespočet falešných obvinění měl za následek záplavu křivých žalob a velký počet kádrů byl pronásledován. Během nápravy byl Jen-an nazýván „místem očisty lidské podstaty“. Pracovní tým např. vstoupil na Univerzitu vojenských záležitostí a politiky, aby zde prošetřil osobní historii kádrů. Tím byl zahájen dvouměsíční krvavý teror. K tomu, aby byla na lidech vynucena doznání, se používaly různé metody. Lidé dostali nařízení, aby se přiznali, a také jim bylo dáno najevo, jakým způsobem se mají přiznat. Existovaly „přesvědčovací skupiny“, „pětiminutová přesvědčování“, soukromé pohovory a „pozvání na kobereček“, podávání hlášení a vyhledávání „redkviček“ (lidí rudých na povrchu, ale bílých uvnitř). Používala se také technika „skupinového fotografování“. Každý byl při tom postaven do řady a detailně prohlížen. Kdo znervózňel, byl okamžitě označen za podezřelého a stal se terčem vyšetřování.

Dokonce i zástupci Kominterny později od metod používaných během nápravy v Číně upustili a uváděli, že situace v Jen-anu byla deprimující. Lidé si netroufali vzájemně spolupracovat. Každý měl „hlavu na špalku“, byl neklidný a třásl se strachem. Nikdo si netroufl říci pravdu nebo zastat se přátel, s nimiž se špatně zacházelo, každý se snažil zachránit si svůj vlastní život. Zkažení lidé, kteří pochlebovali, lhali a uráželi ostatní, byli zvýhodňováni. Ponižování se stalo v Jen-anu každodenní realitou. Lidé byli tlačeni na pokraj šílenství, byli donuceni vzdát se důstojnosti, smyslu pro čest, stud a lásku k bližnímu. Přestali vyjadřovat své vlastní názory a místo nich přednášeli články vedoucích straníků. Stejný systém útisku byl uplatňován ve všech politických aktivitách Čínské komunistické strany od doby, kdy se zmocnila vlády.

TŘI ROKY OBČANSKÉ VÁLKY – ZRADA VLASTI KVŮLI UCHOPENÍ MOCI

Ruská buržoazní revoluce v únoru 1917 byla relativně umírněným povstáním. Car upřednostnil zájmy země a namísto odporu se vzdal trůnu. Lenin se urychleně vrátil z Německa do Ruska, zinscenoval další puč a ve jménu komunistické revoluce zavraždil buržoazní revolucionáře, kteří svrhli cara, a tak potlačil ruskou buržoazní revoluci. Čínská komunistická strana, podobně jako Lenin, sklídila plody nacionalistické revoluce. Poté co válka s Japonskem skončila, zahájila strana v letech 1946–1949 „osvobozenecký“ boj za svržení Kuomintangu, což Číně přineslo další válečnou pohromu.

Strana mistrně ovládala a ovládá manipulaci mas. V několika bitvách s Kuomintangem, včetně bojů v Liao-si-Šen-jang, Peking-Tchien-ťin a Chuaj-Chaj, užila ČKS primitivní, barbarské a nelidské taktiky a obětovala své vlastní občany. Když například obléhala Čchang-čchun, Lidová osvobozenecká armáda (LOA) zakázala lidem opustit město. Veškeré zásoby jídla ve městě byly brzy vyčerpány a během dvou měsíců obléhání Čchang-čchunu zemřelo hladem a mrazem téměř 200 000 lidí. LOA však nedovolila lidem odejít. Po skončení bitvy strana bez jakéhokoli pocitu studu tvrdila, že „osvobodila Čchang-čchun bez jediného výstřelu“.

Mezi lety 1947 a 1948 podepsala Čínská komunistická strana se Sovětským svazem Charpinskou a Moskevskou dohodu, v nichž se zavázala, že se vzdá národního kapitálu a vymění suroviny na severovýchodě země za plnou podporu Sovětského svazu v zahraničních a vojenských záležitostech. Podle těchto dohod měl Sovětský svaz dodat ČKS 50 letadel, poskytnout jí zbraně, ukořistěné od poražených Japonců, a prodat straně za nízké ceny munici a vojenské zásoby, které kontroloval na severovýchodě Číny. Pokud by Kuomintang zahájil vylodění na severovýchodě, Sovětský svaz by armádu Čínské komunistické strany tajně podporoval a pomohl jí získat moc nad Sin-ťiangem. Čínská komunistická strana a Sovětský svaz by vybudovaly spojenecké vojenské letectvo; Sověti by pomohli vyzbrojit 11 divizí armády strany a dopravit jednu třetinu zbraní dodaných Američany v hodnotě 13 miliard dolarů na severovýchod Číny.

Aby si Čína získala podporu Sovětského svazu, přislíbila mu zvláštní výsady na severovýchodě – jak na zemi, tak ve vzduchu. Nabídla mu in-

formace o aktivitách vlády Kuomintangu a americké armády, dala k užívání suroviny severovýchodní oblasti (bavlnu, sóju) a vojenské zásoby výměnou za moderní zbraně. Garantovala Sovětskému svazu přednostní práva na těžbu v Číně a dovolila mu rozmístit armádu na severovýchodě země a v Sin-ťiang. Sovětský svaz dále dostal svolení zřídit v Číně Zpravodajský úřad pro Dálný Východ. V případě, že by v Evropě vypukla válka, strana by poslala Sovětskému svazu na pomoc expediční armádu 100 000 lidí a dvou milionů členů pomocných sil. Navíc ČKS přislíbila v případě nutnosti možnost sloučení zvláštních oblastí v provincii Liaoning se Severní Koreou.

III. UKÁZKA ŠPATNÝCH VLASTNOSTÍ

HISTORII STRANY PROSTUPUJE VĚČNÝ STRACH

Mezi nejvýznačnější rysy Čínské komunistické strany patří její věčné obavy ze ztráty moci. Nejvyšším zájmem ČKS už od jejího vzniku bylo vždy její přežití. Tento její zájem je větší než strach, který je skrytý pod její neustále se měnící fasádou. Strana je jako primární rakovinná buňka, která se rozptýlí a pronikne do celého těla, zasahuje do okolních buněk, likviduje je a nakonec nekontrolovaně vyroste do obrovských rozměrů. Čínská společnost nebyla v tomto časovém období schopna potlačit zmutovaný společenský jev, jakým ČKS byla, a neměla jinou možnost, než ji nechat, aby se podle libosti rozrůstala. Následkem toho jí byla zasažena většina společnosti a stále větší a větší oblasti byly zaplaveny komunismem nebo komunistickými prvky. Tyto prvky ČKS dále zesiluje a využívá je, aby od základu degradovaly morálku a lidskou společnost.

ČKS nevěří v žádné obecně uznávané principy morálky a spravedlnosti. Veškeré své principy používá zcela ve vlastním zájmu. Je od základu sobecká a neexistují žádné prostředky, které by mohly zabránit jejímu egoismu a ovládnout její touhy. Strana, založena na svých vlastních zásadách, se musí ustavičně proměňovat a je nucena si nasazovat nové masky. Na začátku, když bylo v sázce její přežití, připojila se ke Komunistické straně Sovětského svazu, ke Kuomintangu, k jeho vládnoucím orgánům a k Národní revoluci. Když získala moc, byla znovu schopna se sladit s různými formami oportunistu, s myšlením a pocity vlastních obyvatel, přiblížit

se k sociálním strukturám a prostředkům – ke všemu, k čemu bylo třeba. Každou krizi zužitkovala jako příležitost k nahromadění bohatství a posílení prostředků k ovládnutí společnosti.

ZLO JE „KOUZELNOU ZBRANÍ“ ČKS

Čínská komunistická strana tvrdila, že revoluční vítězství závisí na třech „kouzelných zbraních“: budování strany, ozbrojeném boji a jednotné frontě. Zkušenost s Kuomintangem přinesla ČKS další dvě „zbraně“: propagandu a špionáž. Rozmanité stranické „kouzelné zbraně“ jsou nabroušeny jejími devíti zděděnými vlastnostmi: zlem, klamem, provokacemi, využíváním spodiny společnosti, špionáží, loupáním, bojem, likvidací a ovládáním lidí.

Marxismus-leninismus je ve své podstatě zlý. Ironií je, že čínští komunisté mu opravdově neporozuměli. Lin Piao²⁴ řekl, že jen málo členů strany skutečně přečetlo Marxovo nebo Leninovo dílo. Veřejnost například považovala Čchü Čchiou-paje za předního ideologa strany, ale on sám přiznal, že z marxismu-leninismu toho přečetl jen málo. Mao Ce-tungova ideologie byla venkovskou verzí marxismu-leninismu určenou vzbouřeným rolníkům. Socialistická teorie Teng Siao-pchinga obsahovala „kapitalismus“ již v názvu. „Tři reprezentanti“²⁵ Ťiang Ce-mina nevycházeli z čehokoli reálného. Čínská komunistická strana nikdy skutečně nepochopila, co marxismus-leninismus představuje, ale zdědila všechny jeho zlé stránky, k nimž pak přiřadila své, ještě ohavnější.

---

24 Lin Piao (1907–1971), jeden z nejvyšších vůdců ČKS, sloužil pod Mao Ce-tungem coby člen čínské politbyra, v němž byl místopředsedou (1958); byl také čínským ministrem obrany (1959). Lin je považován za strůjce čínské kulturní revoluce. V roce 1966 byl jmenován Maovým nástupcem, ale v roce 1970 upadl v nemilost. Když si uvědomil svůj pád, byl podle zpravodajů zapleten do pokusu o státní převrat, a jakmile bylo toto údajně spiknutí vyraženo, pokusil se uprchnout do SSSR. Během jeho útěku před soudním stíháním se jeho letadlo v Mongolsku zřítilo a Lin zemřel.

25 O „Třech reprezentantech“ se Ťiang Ce-min poprvé zmínil ve svém projevu v únoru 2000. Podle této doktríny musí strana vždy reprezentovat pokračující trend v pokroku, pokud jde o rentabilitu Číny, orientaci čínské kultury a základní zájmy převážné většiny Číňanů.

Jednotná fronta ČKS je spojením podvodu a krátkodobých výnosů. Cílem spojení bylo posílit moc. Spojením sil v bojích proti Japoncům mohla Čínská komunistická strana vyrůst z outsidera v mocný a obrovský klan. Sjednocení vyžadovalo rozlišit, kdo jsou nepřátelé a kdo přátelé; kdo jsou levičáci, kdo je ve středu, kdo napravo; kdo by se měl ujmout vlády, kdo a kdy by měl být napaden. ČKS snadno přehodnotila dřívější nepřátelé na přátele a zase zpět na nepřátelé. Například během období demokratické revoluce se strana spojila s kapitalisty, během socialistické revoluce je odstranila. Další příklad: vůdci jiných stran, jako Čang Po-ťün a Luo Lung-ťi, byli využiti jako stoupenci strany v době, kdy bojovala o moc v zemi, později však byli perzekvováni jako „pravičáci“.

KOMUNISTICKÁ STRANA JE SOFISTIKOVANÝ PROFESIONÁLNÍ GANG

Komunistická strana má dvousečné strategie, jedna strana je mírná a přizpůsobivá a druhá je tvrdá a nevlídná. Mírnější strategie zahrnují propagandu, sjednocenou frontu, špionáž, rozsévání nedůvěry a dvojí zacházení, úsilí vniknout do myslí lidí, vymývání mozků, lži a podvody, zakrývání pravdy, psychologický nátlak a vytváření atmosféry hrůzy. Přitom Čínská komunistická strana vytváří v srdcích členů strany syndrom strachu, který snadno vede k tomu, aby zapomněli na stranické chyby. Tyto nesčíslné metody potlačují pozitivní rysy lidské povahy a podporují v lidech zlomyslnost. Tvrdé taktiky strany zahrnují násilí, pronásledování, politické čistky, zabíjení a únosy svědků, potlačování odlišných názorů, vojenské útoky, pravidelné tvrdé policejní zákroky atd. Tyto agresivní metody vytvářejí a udržují teror.

ČKS současně používala jak mírné, tak tvrdé postupy. V některých případech byla mírnější, zatímco v jiných byla přísná. Někdy se tvářila navenek mírně, ale ve vnitřních záležitostech byla neoblomná. Když byla atmosféra uvolněná, lidem bylo umožněno, aby svobodně vyjadřovali své názory. Strana to dělala jen proto, aby „vylákala hady z jámy“, ti, kdo promluvili, byli následně stranou tvrdě pronásledováni. Strana často naoko využívala demokratických principů, aby čelila Kuomintangu, ale jakmile intelektuálové z oblastí ovládaných ČKS se stranou nesouhlasili, byli mučeni nebo skončili na popravišti. Stačí uvést nechvalně známý případ

incidentu „Divokých lilí“, ve kterém byl za stejnojmennou esej (obhajující ideály rovnosti, demokracie a humanismu) intelektuál Wang Š'-wej během nápravného hnutí v Jen-anu v r. 1947 vyloučen z ČKS a poté rozsekán sekerami.

Jeden úředník ve výslužbě, který protrpěl během nápravy v Jen-anu mnohá muka, si vzpomněl, že když byl pod intenzivním nátlakem nucen k přiznání, jedinou věcí, kterou mohl udělat, bylo zradit své vlastní svědomí a uchýlit se ke lži. Měl strašný pocit, že zkonstruoval falešná obvinění na své přátele, a nenáviděl sám sebe tak, že si chtěl vzít život. Shodou okolností ležela v té chvíli na vyšetřovatelově stole zbraň. Popadl ji, přiložil ji k hlavě a stiskl spoušť. Zbraň nebyla nabitá! Člověk, který toho muže vyšetřoval, vstoupil dovnitř a řekl: „Je dobré, že jsi uznal, že to, co jsi udělal, bylo chybné. Stranická koncepce je shovívavá. Komunistická strana bude vědět, že jsi dosáhl své hranice, že jsi ‚loajální‘ ke straně, takže jsi složil zkoušku.“ (ČKS takto často líčila na lidi smrtící pasti, a když lidé spadli téměř až na dno a přáli si zemřít, tehdy strana vystoupila, aby jim ve své „dobrotě“ ukázala cestu. Lidé jí za to, že je spasila, měli být vděční. Říkalo se „lepší živý zbabělec než mrtvý hrdina“.) O několik let později se tento úředník dozvěděl o Falun Gongu, praxi čchi-kungu a kultivace, která se v Číně objevila. Cítil, že tato praxe je dobrá. Když však začalo pronásledování Falun Gongu, jeho bolestné vzpomínky z minulosti se znovu objevily a už si netroufl říci, že Falun Gong je dobrý.

Obdobná byla zkušenost císaře Pchu-iho²⁶. Byl uvězněn v komunistických věznicích a přítomen každodennímu zabíjení lidí a byl přesvědčen, že brzy zemře. Aby přežil, svolil k vymývání mozku a spolupracoval s vězeňskými dozorci. Později napsal autobiografii s názvem *První polovina mého života*, kterou ČKS použila jako příkladný popis ideologické proměny.

---

26 Pchu-i, v mandžuštině Aisin Gioro (1906–1967), byl poslední čínský císař (1908–1912). Po jeho abdikaci mu republikánská vláda přiznala vládní penzi a povolila mu, aby žil do r. 1924 v Zakázaném městě v Pekingu. Po r. 1925 žil v Tchien-finu, který byl tehdy v japonské koncesní správě. V r. 1934 se stal pod jménem K'ang Te císařem japonského loutkového státu Mandžuska. V r. 1945 ho zajali a věznili Sověti. V r. 1946 Pchu-i vypověděl během tokijského soudního procesu ohledně válečných zločinů, že byl nedobrovolným nástrojem japonských militaristů, a nikoli, jak tvrdili Sověti, nástrojem mandžuského sebeurčení. V r. 1950 byl vydán čínským komunistům a byl uvězněn v Šen-jangu až do r. 1959, kdy mu Mao Ce-tung udělil amnestii.

Podle moderních lékařských studií podlehne mnoho obětí pod intenzivním nátlakem pocitu závislosti na svých únoscích – říká se tomu „stockholmský syndrom“. Náklady obětí, jejich štěstí nebo zlost, radost nebo lítost jsou diktovány jejich únosci. Sebemenší náklonnost může být ze strany obětí přijímána s hlubokou vděčností. Existují případy, kdy se oběti do svých únosců dokonce zamilovaly. Tento psychologický fenomén strana již dlouho zná a úspěšně jej využívá proti svým nepřátelům a při ovládnutí myslí svých občanů.

KOMUNISTICKÁ STRANA JE NEJZKAŽENĚJŠÍ

Většina generálních tajemníků strany byla bez výjimky označena za antikomunisty. Je zřejmé, že ČKS má svůj vlastní život a ovládá své úředníky; ne naopak. Když byla ČKS obklíčena armádou Kuomintangu, provedla v „sovětských“ oblastech provincie Ťiang-si vnitrostranické čistky. Popravovala vlastní vojáky, většinou ukamenováním, aby ušetřila náboje. V provincii Ša-an-si, když byla tísněna mezi Japonci a Kuomintangem, zahájila ČKS nápravné hnutí v Jen-anu, při kterém zabila mnoho lidí. Tyto veliké, opakující se masakry straně nezabránily, aby šířila svůj vliv po celé Číně. Samotný vzorec zabíjení převzala Čínská komunistická strana od Sovětského svazu.

ČKS je jako zhoubný nádor, který dodnes bují a rozrůstá se. Jeho ohnisko již neexistuje, ale zkáza pokračuje, aby zachvátila celý organismus. Organismus a části těla, které jsou nádorem zasaženy, se stanou částí rakoviny. Nezáleží na tom, jak dobrý nebo špatný je člověk na začátku, poté, co se připojí ke straně, se stane součástí temné síly. Čím upřímnější člověk na počátku je, tím silnější je posléze ničivá síla, kterou nese. Nádor Čínské komunistické strany se nepřestane šířit, dokud zůstane něco, co ho bude živit. Pak bude muset odumřít.

Jeden ze zakladatelů strany, Čchen Tu-siou, byl intelektuál a vůdce studentského hnutí ze 4. května. Prozradil o sobě, že není přívržencem násilí, a varoval členy ČKS, že pokud se pokusí přimět Kuomintang, aby přijal komunistickou ideologii, nebo budou klást příliš velký důraz na moc, naruší to vzájemné vztahy. Čchen – jeden z nejaktivnějších mužů generace 4. května – byl tolerantní. Proto byl jako první označen za pravicového oportunistu.

Jiný komunistický vůdce Čchü Čchiou-paj věřil, že členové strany by se měli zapojit do bojů, organizovat povstání, svrhávat úředníky a používat nejkrajnějších prostředků, aby vrátili běh čínské společnosti zpět do „normálu“. Před svou smrtí se ale svěřil, že nechce zemřít jako revolucionář, protože hnutí „už dávno opustil“. Povzdech si, že ho historie zradila, když jeho – intelektuála – přivedla na politickou revoluční scénu a mnoho let ho tam držela. Přiznal se, že stále nepřekonal myšlenky příslušníka nižší venkovské šlechty: „Po tom všem... se nemohu stát válečníkem proletariátu.“

Vůdce strany Wang Ming se na radu Kominterny přimlouval za to, aby se strana ve válce proti Japoncům spojila s Kuomintangem namísto rozšiřování své vlastní základny. Mao Ce-tungovi a Čang Wen-tchienovi se při schůzích ČKS nepodařilo svého soudruha přemluvit, ani odhalit mu pravou podstatu situace – kvůli omezené vojenské síle Rudé armády by nebyli schopni sami Japonce zadržet. Pokud by se ČKS nesmyslně rozhodla bojovat, pak by se dějiny Číny rozhodně změnily. Mao Ce-tung byl donucen na schůzích mlčet. Později byl vypuzen i Wang Ming, nejdříve kvůli odklonu „na levé křídlo“, později byl označen za oportunistu pravicově orientované ideologie.

Chu Jao-pang, další tajemník strany, který byl přinucen v lednu 1987 rezignovat, bojoval za to, aby bylo ospravedlněno mnoho nevinných obětí, které byly během kulturní revoluce označeny za zločince. Chtěl oživit komunismus v srdcích občanů, nakonec se však sám stal obětním beránkem.

Čao C'-jang²⁷, poslední odvolaný generální tajemník Čínské komunistické strany, chtěl straně pomoci v pokračující reformě, což ho přivedlo k neblahým koncům.

Čeho tedy každý z vůdců ČKS dosáhl? Opravdová reforma strany by znamenala její konec, a tak reformátoři nikdy nedošli daleko, strana to prostě nedopustila. Existuje určitá hranice toho, co mohou členové strany dělat, aby její systém změnili. Všechno záleží na moci, kterou jim poskytne sama strana, proto u ní nemůže žádná opravdová reforma uspět.

---

27 Poslední z deseti generálních tajemníků ČKS byl z funkce odvolán, protože nesohlasil s použitím síly během studentské demonstrace na náměstí Tchien-an-men v r. 1989.

Kdyby se všichni její straničtí vůdci stali pro ni nevhodnými, jak by strana mohla šířit revoluci? V mnoha případech, když byla strana na vrcholu, byli i ti nejpodlejší, nejvyšší úředníci zbaveni svých postů. Bylo to proto, že stupeň zla neodpovídal vysokému standardu strany, která si znovu a znovu vybírala jen ty nejpodlejší. Politický život mnoha stranických vůdců skončil tragicky. Čínská komunistická strana ale stále přežívá. Ti, kteří zůstali na svých pozicích, nebyli z těch, kteří by mohli stranu ovlivnit; pochopili pouze její záměry a následovali je. Posílili schopnost ČKS přežít v krizi a sami se straně zcela oddali. Mohli bojovat s nebesy, se zemí a proti lidským bytostem, nikdy se však nemohli postavit proti straně. Stali se zkrocenými nástroji strany a žijí s ní v úplné symbióze s cílem vlastního oboustranného přežití.

Nestydatost je typickou „předností“ dnešní Čínské komunistické strany. Podle ní strana nikdy nedělala chyby, za ně jsou zodpovědní její jednotliví vůdci, např. Čang Kuo-tao nebo „Gang čtyř“²⁸. Mao Ce-tung byl stranou ohodnocen, že ze 30 % chyboval a v 70 % byl úspěšný, zatímco Teng Siao-pching se sám ohodnotil na 40 % chyb a 60 % úspěchu. Strana sama se nikdy nemůže mýlit. Dokonce i když chybuje, tvrdí, že se sama může napravit. Svým členům říká, aby se „dívali dopředu“ a „nezaplétali se s minulostí“. Mnoho věcí se mohlo změnit: komunistický ráj se může proměnit v ubohé socialistické cíle jídla a přístřešku pro všechny; Marx může být zaměněn za „Tři reprezentanty“; lidé by neměli být překvapeni, když zjistí, že ČKS zničehonic propaguje demokracii. Strana může zavést svobodu vyznání, přes noc se zbavit Ťiang Ce-mina nebo ukončit perzekuci Falun Gongu. V základu se však strana nemění: chce přežít a zachovat si moc a nadvládu.

Čínská komunistická strana propojila násilí, teror a obrovský nátlak, aby vytvořila svou teoretickou základnu. Ta se proměnila v zásady strany, ducha jejích vůdců a nakonec v plně funkční mechanismus a způsob chování jejích členů. Systém, jeho vůdci a členové se straně dokonale „ideově přizpůsobili“. ČKS je z oceli a její disciplína má tvrdost železa. Záměry

---

28 „Gang čtyř“ založila manželka Mao Ce-tunga, Ťiang Čching (1913–1991). Tvořili jej kromě ní úředník oddělení propagandy v Šanghaji Čchang Čchun-čchiao (1917–1991), literární kritik Jao Wen-jüan (1931) a šanghajský bezpečnostní strážce Wang Chung-wen (1935–1992). Během kulturní revoluce (1966–1976) se chopili moci a ovládli čínskou politickou scénu první poloviny 70. let.

všech členů strany musejí být jednotné, jejich činy musejí být plně v souladu s politickou agendou strany.

ZÁVĚR

Proč daly dějiny komunistické straně historickou možnost vládnout Číně? Tento svět se skládá ze dvou různých sil – protipólů. Na jedné straně stojí síly staré a zlé, které chtějí působit zlo a sledují záporné cíle. Na druhé straně je cesta spravedlnosti, práva a dobré vůle. Staré síly si vybraly ČKS za svůj nástroj, protože zachází se vším špatným, co na tomto světě je, ať už je to zlo čínské nebo zahraniční, minulé či současné. ČKS je zástupcem zlovolných sil. Aby lidmi manipulovala, staví na vrozené lidské dobrotě a nevinosti – krůček po krůčku zesiluje svůj ničivý potenciál.

Co měla strana na mysli, když tvrdila, že nová Čína by neexistovala, kdyby nebylo komunistické strany? Od svého vzniku v roce 1921 až do převzetí moci v roce 1949 důkazy jasně dokládají, že bez podvádění a násilí by se Čínská komunistická strana nedostala k moci. Liší se od ostatních politických organizací v tom, že následuje pokřivenou ideologii marxismu-leninismu a dělá, co se jí zachce. Může vznešenými teoriemi vysvětlit vše, co dělá, chytře je vztáhnout k určitým skupinám obyvatelstva, a tím ospravedlnit své činy. Každý den tiskne nebo vysílá svou propagandu, své strategie zaobaluje do různých zásad a teorií a sází na svou věčnou neomylnost.

Vývoj Čínské komunistické strany je procesem hromadění zla. Historie strany dokonale vypovídá o tom, že nemá oprávnění vládnout Číně. Čínský lid si ji nezvolil; to ona v Číně prosadila noční mŕuru komunismu a využila přitom zlé rysy, které zdědila z komunistického hnutí – zlo, klam, provokace, zneužívání nejnižších společenských vrstev, špionáž, loupení, boj, vraždění a ovládání lidí.

